

Pethő Judit evangélikus lelkész nő 2011. augusztus 1-jétől végzi a Nagyalásony-Dabrony-Nemesszalóki Egyházközségben szolgálatát. Parókusi vizsgáját szeptemberben tette le. Az egyházközség felkérését elfogadva 2012. január 14-én beiktatták hivatalába, s ezt követően a parókus lelkészként végzi munkáját. Elképzeléseiről kérdeztük.

Hogyan kerültél Nagyalásonyba? Egyéves - jó értelemben - vett imaharc időszaka előzte meg az érkezésemet, melyet követően Szemerei János püspök helyezett az egyházközségbe. Készültem a változásra az életemben, és döntésemben segített, hogy hónapokkal előtte Mózes V. könyvéből kaptam egy igeszakaszt: „Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be most téged.” Hazaérkeztem, mondtam az iktatáson, és elfogadtam az áldást, mert tudtam, hogy Isten hazavezetett.

Mit változtatott meg a beiktatás?

Az iktatás szertartásának lelki háttere van. Ez nem egy protokolláris alkalom, egyfelől jogi, de ugyanakkor áldást kérő. Hasonlít a házasság intézményéhez. A gyülekezet és én együtt álltunk oda és kértünk áldást közös életünkre Istentől. Mennyire jó volt a gyülekezettel együtt készülni, dolgozni! És nemcsak a gyülekezeti tagoktól kaptam segítséget, hanem a nagyalásonyi és a többi falu lakosaitól is. Az iktatás mérföldkő volt az életemben. A lelkészi szolgálatban egyszer és mindenkor áldott vagyok és az iktatás óta már a gyülekezettel közös életemen is rajta van az áldás.

Hogyan fogadtak a helyiek?

Nem számítottam ekkora nyitottságra és szeretetre, mint amit kaptam. Rövid idő alatt sok elődöm volt, így a falu és a gyülekezet számára ez bizonytalanságot okozott. Az érkezésem nemcsak azt jelentette számukra, hogy megint be kell fogadniuk valakit, hanem azt a kérdést is felvetette bennük, hogy „vajon meddig marad”? Ennek dacára is szeretettel fogadtak és ez nekem is segítette a beilleszkedést. Az elején sokan nem tudták, ha találkoztak velem, hogy én

vagyok a lelkész, hiszen a tetőfedési munkák közben érkeztem és heteken keresztül munkásruhában jártam. Ez akkor nagyon közvetlen helyzeteket szült.

Január 14-e óta nem kérdezte meg senki, hogy itt maradok-e? Ez azt jelenti, hogy nem tartanak az emberek már attól, hogy számomra csak egy megálló lenne a gyülekezet. Nekem fontos a megszokott közösség és tudatosan terveztem azt, amit a parókus lelkészességgel vállaltam.

Milyen terveid vannak a gyülekezeti munkában?

A válasz az ige, amelyről a beiktatáson prédikáltam: „Csendesen éljétek, tegyétek a magatok dolgát, és saját kezetekkel dolgozzatok.” A gyülekezet élete nem a nagy ünnepekről szól, az élet a hétköznapiakon fordul meg. Az első másfél, két évet arra szánom, hogy élek abban az életben, amelyet az elődeimtől örököltem. Nem akarok új dolgokba kezdeni. Először szeretném megismerni, az öt falut, a gyülekezeti tagokat. Alkalmazkodni kívánok azokhoz a szokásokhoz, amiket itt találok. Alásonban előnyöm van, hiszen itt lakom.

Úgy kezdem a napot, hogy, odaülök a Biblia mellé, odatelepedek Isten lábához. Jézussal való kapcsolatom egy élő, folyamatosan változó kapcsolat. Az istentisztelet, az adminisztráció, a hivatalos ügyek végzése, a látogatások, a hittanórák mind a feladataim közé tartoznak. Ezek elvégzéséhez hihetetlen aktivitásra és sok befektetett időre van szükség. Úgy mondanám, hogy melós dolog kereszténynek lenni. Munkám elvégzéséhez Isten ad erőt – hála ezért neki!

Említetted a hittanórákat. Milyen a kapcsolatot a gyerekekkel?

Nagyon szeretem a gyerekeket. Igyekszem jól alakítani a velük való kapcsolatomat. Ez nem könnyű feladat, mert van egy ismeretanyag, amit át kell adnom nekik. De fantasztikus élmény velük lenni! A nagyobbak, akik már kamaszodnak, visszahúzódóbbak, de a kisebbek, ha meglátnak, repülnek felém és ölelnek. Különösen az ovisok. Ez nagy örömet okoz számomra. Én magam pedig olyan határtalan szeretetet tudok adni nekik, amit én is megkapok Jézustól, és amikor ezt visszaadják, még jobban érzem, hogy Jézus szeret.

Az elődeidtől mégis megörököltél egy nagy feladatot. Hogyan birkózol meg a templom felújítási munkákkal?

Székesfehérvárról jöttem és a fehérvár-csurgói leánygyülekezetben ugyanilyen pályázati felújítást végeztünk négy évvel ezelőtt. Amikor szó volt arról, hogy a püspök a beosztott lelkészességem végén elhelyez, csak Nagyalásonban volt hasonló pályázat. Akkor többen élcelődtek is azzal, hogy biztosan idekerülök. Valóban nagy feladat, de előny, hogy a megvalósítás módját már ismerem. A helyi specialitásokat menet közben tanulom. Bátyám építőmérnök, és – bár az itteni megvalósításban nem tud részt venni –, van valaki, akit bármikor felhívhatok, ha segítségre van szükségem.

Sikerült beilleszkedned a falu életébe?

Nem vagyok egy magányos típusú ember. Nemcsak a parókia és a templom között élek, a lelkészi szolgálat mellett magánember is vagyok. Reggelente felállok a Biblia mellől, veszem a biciklimet és elmegyek tejért. Élmény, hogy tagja lehetek egy közösségnek és velük élhetem a hétköznapiakat. Ha valaki felhív telefonon, és megkérdezi, hogy hol vagy, már régóta azt mondom, itthon vagyok. Apai ágon Kemenesaljáról származom, így az itteni élet nem ismeretlen számomra. A tetőfelújításkor Pongrácz Máté elődöm próbálta megmagyarázni, hogy mi is az a sindő. A sindőn kívül tudom, hogy a kukorica a góréban van és az ágyat nem hőbölögjük össze napközben feleslegesen.

Mit jelent számokra a lelkészesség?

Nem azért vagyok lelkész, hogy a szó merev értelmében vezessem a gyülekezetet és megmondjam, minek kell történnie és minek nem. Az én egyszerű szolgálóéletemben a lelkészesség azt jelenti, hogy egy végtelen csodában élek, amit úgy hívnak, hogy „evangélium”.

Ez számomra nem pusztán elmélet, hiszen még csak ki sem találtak a szüleim, kétezer évvel korábban magának Istennek a fia minden szenvedést magára vállalt azért, hogy nekem élhetőbb legyen az életem. Feloldoz a bűnök alól, erőt ad abban, amit nélküle nem tudok elvégezni és akkora szeretetet ad nekem, amennyit egyedül tőle tudok megkapni. Mert tökéletesen egyikünk sem tud szeretni. De ő igen.

Sörös né Kolonics Erzsébet (HCJD)